

Beeld uit de kortfilm *Hello, are we in the show?*, die met moderne animatietechnieken knipoogt naar jachtaferelen op zestiende-eeuwse Brusselse wandtapijten. © Denicolai & Provoost

Wat taartkunst verbindt met rotondekunst

RECENSIE EXPO Denicolai & Provoost vormen al twintig jaar een kunstenaarsduo, maar het is niet makkelijk hun oeuvre in een expo te vatten. Het Smak toont nu een overzicht van hun meest poëtische en speelse kant.

Hello, are we in the show?

Denicolai & Provoost
Tot 30/5 in het Smak in
Gent

★★★★☆

Er zijn maar weinig kunstwerken bekend die uitmonden in het bakken van een taart. Bij een project van Denicolai & Provoost in 2018 werden het er liefst tien. Vertrekpunt was een lijst van de stad Gent, met aanvragen voor een monument.

Individen en verenigingen hadden de voorgaande jaren geijverd voor de herdenking van uiteenlopende gebeurtenissen, zoals de sluiting van Ford Genk en het voormalige voetbalstadion van Winterslag of de deportatie van Joodse vluchtelingen vanuit Zwartberg. Maar waarom zouden ze een plek opeisen met een statisch kunstwerk, vroegen Denicolai & Provoost zich af. Ze stelden tastbare symboliek voor, als bindmiddel voor herdenkingen en bijeenkomsten. Tien taarten zagen het licht, van de Barbarartaart voor de voormalige mijnwerkers tot de Vieze Taart die de 'vieze mannen' van Winterslag in herinnering bracht.

De lokale bakkers werkten mee, er ontstond een bestelcatalogus en op zondagvoormiddag biedt het Smak nu ook een exemplaar aan waar de bezoekers van mee kunnen smullen.

Vensterbankkunst

Een oeuvre dat bestaat uit projectgebonden acties en interventies in de publieke ruimte. Dat vindingrijke urbanistische ingrepen suggereert, die vaak niet verder raken dan maquettes. Het is niet evident om de praktijk van Simona Denicolai en Ivo Provoost, die al twintig jaar een kunstenaarsduo vormen, te vatten in

een tentoonstelling. Het Smak doet het met verve. Het parcours demonstreert hoe divers deze kunst de dialoog aangaat met lokale situaties – en hoe ze er ook een commentaar op levert.

Buitenbeentje is het jongste werk, de korte animatiefilm *Hello, are we in the show?* die ook de titel levert voor de tentoonstelling. Het Smak had eerder al het storyboard van de film aangekocht voor de collectie. Op een monumentaal scherm, met een gesofisticeerde klankweergave, wordt je ondergedompeld in (artificiële) natuurbeelden. Ze zijn gebaseerd op gefilmde excursies in het Zoniënwoud en knipogen met moderne animatietechnieken naar jachtaferelen op zestiende-eeuwse Brusselse wandtapijten. De stad is nabij, onder meer in een vliegtuig dat diagonaal door het scherm buldert. Maar de natuur gaat onverstoorbaar haar gang. Even spectaculair als tapijtwevers brengen Denicolai & Provoost het onspectaculaire in beeld.

Toen Denicolai & Provoost in 2017 een nominatie op zak hadden voor de Belgian Art Prize, werden ze omschreven als 'regisseurs die scenario's uittekenen met wat voorhanden is'. Niet toevoegen maar transformeren: het is hun leidmotief. Hoe de context telkens de vorm van hun werk dicteert, en hoe vaak het duo naar coproductie grijpt: het blijkt uit de remake van *Eyeliner*, dat eerder uitgevoerd werd in Den Haag en Brussel. Tijdens stadswandelingen speurden Denicolai & Provoost naar vensterbankkunst, objecten die

huiseigenaars uitstallen op de grens tussen publiek en privé.

In Brussel vonden ze verwijzingen naar het koloniale verleden, in Den Haag vooral modelschepen. De

Fictie mengt zich met harde realiteit. Plastic troep die meekomt uit de zee, wordt geëtaleerd als readymade

nieuwe oogst, recentelijk gesproken in diverse Gentse volkswijken, bevat vooral verwijzingen naar (amateu)rkunst. Je ziet onder meer een hondenbeeldje in porselein, pure Jeff Koons, naast een miniversie van de Gentse belfortdraak en zowaar ook een replica van *Fietswiel op een krukje* van Duchamp. Bij deze bijzondere, hartverwarmende collectie noteerden Denicolai & Provoost ook de verhalen, emoties en herinneringen.

Jacques Tati

In veel gevallen doet het duo ons anders naar de dingen kijken. Naar de vismarkt in Castellón bijvoorbeeld, die ze esthetiseren in informatieborden en filmbeelden waar tekenfilmgeluiden aan toegevoegd zijn. Fictie mengt zich met harde realiteit. De plastic troep die meekomt uit de zee, wordt geëtaleerd als readymade.

Hilarisch is *No ice*, een gefilmde choreografie van ijscoorretjes die achterwaarts op een Brusselse rotonde rondcirkelen. Ze toont, Jacques Tati-gewijs, de poëzie van het dagelijks leven. Evengoed doet ze ons even, op een licht verstorende manier, stilstaan bij hoe de publieke ruimte gereguleerd is en van welke automatismen we niet meer opkijken.

Denicolai & Provoost dienden, als luis in de pels, flink wat voorstellen in voor architectuurwedstrijden of overheidsprojecten als Kunst in opdracht. Niet te verbazen dat rotondekunst daarbij kwam kijken. Het duo stelde geen monumentaal gedrocht voor, wel een bord dat verwijst naar een website. Ze documenteert het maakproces van de rotonde, als een toevallig knooppunt waar arbeiders samen aan het werk zijn.

Een eenvoudige geste, typerend voor hun 'sculpturale acties', was het voorstel *Vaguement déplacer un arbre* in Parijs. Hoe een kleine verstoring van een bomenrij een stadsplein een ander uitzicht had kunnen geven, en hoe de e-mailcorrespondentie daarover al snel op een administratieve operette gaat lijken: het is rebels en amusant, maar ook een beetje deprimerend.

Geert Van der Speeten

Kisses,

The Government

'Kisses', uit 2006. © Denicolai & Provoost